

Camellia

แพทย์
สาว
ชาวไร่

农
园医
锦

婉卿晴雨
เขียน

1

บทที่ 1 ซากกลางป่า

ภายในห้องของนางราวกับมีไฟกองหนึ่งลุกไหม้แผดเผา ในกระเพาะอาหารก็คล้ายกับมีคนเอามีดมาจ้วงแทงแรงๆ ความตายไม่ได้นำไปสู่ความหลุดพ้นเลย แต่กลับพามาพบความเจ็บปวดที่ทุกข์ทรมานยิ่งกว่าเดิม

กู่เยี่ยอดทนต่อความหิวโหยที่ทรมานท้องไส้ของนางอยู่ลืมหูลืมตาขึ้นช้าๆ สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาคือภาพต้นไม้ใหญ่หลายต้นกลุ่มรวมอยู่ในเงาราตรีมืดดำ ดูประหนึ่งสัตว์ประหลาดกำลังแยกเขี้ยวทางกรงเล็บ ขณะที่ระหว่างช่องว่างของกิ่งก้านเหล่านั้น เหนือขึ้นไปก็คือดวงดาวระยิบระยับเคลื่อนฟ้า

นางไม่ทันได้คิดทบทวนว่าตนเองมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร เสียงคำรามของสุนัขป่าก็ดังขึ้นที่ข้างหู เมื่อหันหน้าไปมองดู ก็เห็นดวงตาสีฟ้าแต่ละคู่แววว่ประกายดูร้ายอยู่ท่ามกลางม่านราตรี

ยาผงไล่สัตว์! ทันทีที่คำนี้ผุดขึ้นมาในสมองของกู่เยี่ย ใน

มือของนางก็ปรากฏขูดไสบ่หนึ่ง นางรีบรอยผงยาลงบนตัว ทำให้ฝูงสัตว์ที่รูกีบเข้ามาพากันชะงักท่า ครั้นแล้วตัวจำฝูงก็นำพรรคพวกของมันหันหัวกลับหายเข้าไปในป่าลึก

“น้อง... น้องพี่...” เสียงอันคุ้นเคยพาให้ร่างกายนี้ขยับไหวเองตามสัญชาตญาณ

พี่ชาย! เขาคือพี่ชายของร่างนี้ ชั่วเวลาเพียงพริบตาเดียว นางก็แยกแยะฐานะของผู้มาได้

‘โง่ง... โง่ง ๆ ๆ’ สุนัขพินเมืองขนเหลืองตัวหนึ่งหยุดอยู่ตรงหน้านางห่างไปไม่กี่กล มันเห่าเรียกจากตรงนั้น ไม่กล้าเข้ามาใกล้

“เจอแล้ว! เจอตัวแล้ว! กูหมีง น้องสาวเจ้าอยู่ทางนี้!” เด็กหนุ่มถือคบไฟคนหนึ่งปรากฏขึ้นในระยะสายตาของกู่เยี่ย เขาคือหลี่เฮ่า หลานชายคนโตของผู้ใหญ่บ้าน ปกติแล้วคบหาเป็นมิตรกับพี่ชายของร่างนี้เป็นอย่างดี

“น้อง...” เด็กชายเสื้อผ้าเก่าขาดคนหนึ่งวิ่งถลาเข้ามา ช้อนร่างผอมบางของนางขึ้นมากอด น้ำตาอุ่น ๆ หยาดหนึ่ง

หยดลงข้างลำคอของกู่เย่ย เด็กชายผู้ผิวกลิ้นทำตัวเข้มแข็งมาตลอดร้องไห้โฮรากับเด็กน้อยผู้ไร้ทางสู้

กู่หมิงร้องไห้อยู่ครู่หนึ่งถึงได้มองสำรวจร่างกายของน้องสาวอย่างละเอียด พบว่านางปลอดภัยไร้ร่องรอยบาดเจ็บ จึงวางใจลงได้ “เป็นเพราะพี่เอง ไม่ควรทิ้งน้องให้ห่างกายเลย ใครจะคิดว่าหญิงสาวพดพิษผู้นั้นจะโหดเหี้ยมเช่นนี้ พาเจ้ามาทิ้งไว้กลางป่าทั้งที่เป็นๆ ซ้ำยังตลบตะแลงบอกว่าเจ้าสิ้นลมแล้วอีก”

“หมิงเออร์ พูดอะไรเช่นนั้น หญิงสาวพดพิษอะไร นางเป็นมารดาเจ้านะ! เจ้าฝ่าฝืนคุณธรรมจรรยาเช่นนี้ อย่าถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ฟ้าผ่าตายรี!” กู่เจียวบิดาลำเอียงของพวกเขาทั้งสองขมวดคิ้วกันดำ

“ในเมื่อนางกล้าทำ เหตุใดข้าจะไม่กล้าต่อว่านางเล่า นางไม่ใช่มารดาของพวกข้าเสียหน่อย! มีแม่ที่ไหนกันจะใจร้ายเอาลูกสาวมาทิ้งบนเขาให้หมาป่ากินเช่นนี้ หากสวรรค์ท่านจะฟาดสายฟ้าลงทัณฑ์ ก็ต้องฟาดใส่หญิงสาวพดพิษนั้นก่อน ไม่ใช่

พวกเรารอ” กู้หมีงหมดสิ้นความหวังในตัวบิดาอย่างแท้จริง

มารดาผู้นี้เป็นภรรยาใหม่ของบิดา ส่วนบิดานั้นเป็นผู้ให้กำเนิดโดยแท้ ทว่ายามที่หิวชื่อ¹ละเลยไม่เหลียวแลพวกเขา สองพี่น้อง บิดากลับทำเป็นหูหนวกเป็นใบ้ เวลาที่กู้หมีงเพียงแค่ว่าหิวชื่อเป็น ‘หญิงสาวพดพิษ’ เท่านั้น บิดากลับคว้ากระดูกตาขวางตำหนิเขา บ้านนี้ยังมีที่ให้เขาและน้องสาวยืนอยู่อีกหรือ

‘เพียะ!’ เสียงฝ่ามือปะทะหน้าหนักๆ คราหนึ่ง กู้หมีงพลันรู้สึกถึงรสเค็มคาวชานอยู่ในโพรงปาก หูอื้อมีนชา ตาพร่าไปพักใหญ่ สุดท้ายก็ทรุดลงไปนั่งข้างกายน้องสาวฝาแฝด

“กู้เจียว ลูกทำผิดก็ค่อยๆ อบรมสั่งสอนสิ ลงไม้ลงมือเช่นนี้ทำไมกัน อย่าทำให้เด็กต้องเจ็บซ้ำเลย” ผู้ที่เอ่ยปากคือประมุขสกุลกู้อายุราวห้าสิบปี น้ำเสียงของเขาแฝงความไม่ยอมรับอยู่ในที

¹ ธรรมเนียมเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนในสมัยโบราณ จะใช้คำว่า ‘ชื่อ’ ซึ่งแปลว่านามสกุล ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุตัวตนให้ชัดเจน

“ท่านประมุข เด็กที่โหนเขาค่าว่าลบหลู่ผู้ใหญ่แบบนี้กัน
เจ้าลูกคนนี้หากไม่ตีเสียบ้างก็คงไม่เป็นผู้เป็นคน ถ้าไม่สั่งสอน
อีกหน่อยก็คงไม่เห็นคนเป็นพ่ออย่างข้าอยู่ในสายตาแล้ว”
กู่เจียวจ้องถ่มมึงใส่บุตรชายด้วยความโกรธ ตั้งแต่ต้นมาจนถึง
ตอนนี้ เขาไม่ได้เหลือบแลดูกู่เจี๋ยเลยแม้เพียงนิด

“ท่านพ่อ!” กู่หมิงลุบแก้มซ้ายที่บวมแดงขึ้นทันตา น้ำตา
คลอเบ้า “ท่านก็ตีแต่ตีเตียนพวกข้า ท่านไม่เห็นจริงๆ หรือว่า
นางทำกับข้าและน้องอย่างไรบ้าง”

กู่หมิงชี้ไปทางสตรีผู้หนึ่งซึ่งโหนกแก้มสูง ริมฝีปากบาง
พลางเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “เมื่อก่อนตอนท่านแม้อยู่
เลี้ยงดูน้องให้กินอิ่มหนา ผิวขาวผ่องมีน้ำมีนวล หน้าตาสดใส
น่ารัก แล้วดูตอนนี้สิ เหตุใดน้องถึงกลายเป็นสภาพเช่นนี้ เพราะ
ถูกปล่อยให้อดอยากหิวโหยอย่างไรเล่า”

ชาวบ้านและคนสกุลกู่ที่มาช่วยกันตามหาคนมองไปทาง
ร่างซูบซีดผอมเกร็ง เหลือเพียงหนังหุ้มกระดูกของหนูน้อย
กู่เจี๋ยเออร์ บางคนทนดูไม่ได้ต้องเบือนสายตาหนี

“หลิวซื้อไม้ยอมให้น้องร่วมโต๊ะกินข้าว ทั้งยังไม่เหลืออาหารให้น้องกินด้วย น้องหิวโหยจนหมดสิ้นหนทาง ต้องถอนผักหญ้าริมทางมากินประทังชีวิต แถมยังไม่กล้าเก็บผักหญ้าพวกนั้นกลับมาทำกินที่บ้าน ได้แต่กินทั้งดิบๆ เช่นนั้น น้องอายุน้อยแค่นี้ แรกๆ ยังแยกแยะพืชผักไม่เป็น เก็บพืชมีพิษมากินจนอาเจียนและถ่ายท้อง

“ท่านดูเนื้อตัวน้องข้าสิ มีตรงไหนดูได้บ้าง ไม่ได้กินข้าวก็ไม่มีแรงหยิบจับเคลื่อนไหว พอทำอะไรเรื่องช้า ก็ถูกตีอย่างโหดร้ายทารุณ นี่ยังไม่ต้องพูดถึงที่ดำจ้วงกับเสี่ยวจ้วงชอบเอาไม้พลองมาตี เอาก้อนหินมาโยนใส่น้องนะ... ท่านพ่อ น้องก็เป็นลูกสาวของท่าน ในตัวนางก็มีเลือดของท่านไหลเวียนอยู่ ท่านทนดูให้นางหิวตาย ถูกทำร้ายจนตายได้หรือ”

แขนเสื้อของกู่เยี่ยถูกถกขึ้น เผยให้เห็นรอยเขียวม่วงเป็นริ้วๆ และรอยแผลถลอกปอกเปิก ฟ้องชัดว่าเจ้าของร่างกายนี้ถูกระทำอย่างไรไว้บ้าง

“เจ้าเด็กบ้า อย่าพูดเหลวไหลนะ! มีใครเห็นหรือว่าข้า

เป็นคนดีเด็ก เจ้าลูกกระต่าย²เลี้ยงไม่เชื่อง พุดจาโกหกพกลม ออกมาได้เต็มปาก! พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านคิดดูเถิด ข้าวปลาอาหารแต่ละวันนางล้วนเป็นคนทำเอง พวกเรากลับจากงานมาก็คิดว่านางกินเรียบร้อยแล้ว นางยังไม่ได้กินข้าวแล้ว ทำไมไม่บอกละ ไม่บอกแล้วข้าจะรู้ได้อย่างไร ส่วนเรื่องแผลบนตัว นั้นเป็นเพราะนางซุกซนเองต่างหาก ไม่รู้ว่าไปชนหุ่นชนนี้ที่ไหนมา ไม่ได้เกี่ยวกับข้าเสียหน่อย” หลิวซือขยับปากจอดๆ พุดคำจากดำเป็นขาว

กู๋หมิงแทบอยากเข้าไปฉีกอกหลิวซือ “แล้ววันนี้เล่า? เมื่อตอนเย็นน้องยังพุดคุยกับข้าอยู่ดีๆ ทำไมท่านถึงนำนางมาทึงแบบนี้ ในป่านี้สัตว์ร้ายซุกซม ท่านนำน้องสาวเข้ามาทึงไว้กลางป่า คิดจะทำไมให้นางไม่มีทางรอดกลับไปเลยรี!”

“ตอนข้ากลับถึงบ้าน นางหนูก็ไม่ขยับเขยื้อนแล้ว เรียกอย่างไรก็ไม่ตื่น ข้าก็คิดว่านางไม่รอดแล้วนะสิ ทุกวันนี้ชีวิต

² ลูกกระต่าย เป็นคำเปรียบเปรยถึงเด็กดี หรือเด็กที่สร้างปัญหารำคาญใจ ใช้ได้ทั้งในเชิงที่เรียกด้วยความเอ็นดู และในเชิงดูต่ำว่ากล่าว

ลำบากยากแค้น บ้านใครไม่เคยมีเด็กตายบ้างเล่า ห้องหับในบ้านต่อไปล้วนต้องเก็บไว้ให้พวกเจ้าสามคนพี่น้องแต่งภรรยา นางมาตายในบ้านแบบนี้ไม่เป็นมงคลเลย” หลิวซือไม่รู้สึกเลย สักนิดว่าตนทำสิ่งใดผิด

กุ๋หมิงแค้นเสียงขึ้นจุมูกทีหนึ่ง “อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ว่าคุณมีแผนการอะไร วันนั้นที่คุณบอกกับต้าจ้วง ข้าได้ยินทั้งหมด ท่านบอกว่าน้องสาวข้าเป็นของจำยชตเซย³ เลี้ยงไว้ก็สิ้นเปลืองอาหาร ตายไปก็ประหยัดสินเดิมเจ้าสาวได้บ้าง... วันนี้ท่านเอานางมาปล่อยในป่าลึก เพราะหวังจะได้ไม่ต้องเตรียมสินเดิม พຽງนี้ก็คิดจะกำจัดข้า เพราะกลัวว่าข้าจะไปแบ่งสมบัติกับต้าจ้วงเสียจ้วงด้วย ท่านพ่อ ท่านจะยังยืนมองอยู่ข้างๆ ต่อไปได้อีกหรือ”

“เจ้าพูดเหลวไหลอะไร แม่เจ้าไม่ใช่คนเช่นนั้น เลิกพูดได้”

³ ธรรมเนียมการแต่งงานของชาวจีนสมัยโบราณ เมื่อฝ่ายหญิงแต่งเข้าบ้านฝ่ายชาย จะต้องเตรียมสินเดิมเจ้าสาว เช่น เงินทอง หรือข้าวบิไช้ ขนไปที่บ้านสามี จึงมีคำเรียกลูกสาวในเชิงเหยียดหยันว่าเป็น ‘ของจำยชตเซย’ มีแต่เสียไม่มีได้

แล้ว เข้าใจผิดกันทั้งนั้น! ตอนนี้คนก็หาตัวเจอแล้ว รีบกลับบ้านไป” กู้เจียวโบกมือปัดๆ อย่างหงุดหงิดรำคาญใจ

กับบุตรชายคนโต กู้เจียวยังมีความรักความผูกพันให้อยู่หลายส่วน เพียงแต่ร่วมเรียงเคียงหมอนกับหลิวชื่อมาหลายปี ความรู้สึกของความเป็นพ่อกลับไม่หลงเหลือให้กู้หมีงเท้าไรแล้ว คำพูดของกู้หมีง เขาไม่นำมาใส่ใจ ทั้งยังโมโหที่บุตรชายพูดเรื่องน่าตื่นตระหนกตกใจ ทำให้ตนขายหน้าต่อหน้าประมุขสกุลและชาวบ้านเช่นนี้

“ไม่ ถ้าหากกลับไปเช่นนี้ นางก็จะหาโอกาสทอดทิ้งน้องได้อีก ท่านพ่อ ต่อก่อนท่านปู่ประมุขสกุลและท่านลุงท่านอาทั้งหลาย โปรดพูดให้ชัดเจนเถิดว่า ให้หลิวชื่อกล่าวคำสัตย์สาบานว่าจะไม่ให้น้องทำงานหนัก และจะไม่ให้น้องต้องอดอาหารอีก”

กู้หมีงยึดกายที่ผอมบางขึ้นตรงหน้า แม้ปากอย่างตึงตึง เพื่อน้องสาว เขายอมแลกทุกสิ่ง อย่างมาก... อย่างมากเขาก็พาน้องไปอยู่ด้วยกันในถ้ำ ล่าสัตว์เก็บของป่าเลี้ยงน้อง

เรื่องของบ้านกู๋เจียว ใช่ว่าคนในสกุลจะไม่เคยรู้ เพียงแต่เรื่องในครอบครัว กฎทางกรยากจะจัดการได้ หากไม่ได้กระทำผิดให้เห็นซึ่งหน้า ประมุขสกุลก็ได้แต่ปิดตาข้างหนึ่งไว้ ทว่าวันนี้เกิดเรื่องจนเกือบถึงแก่ชีวิต ในฐานะประมุขสกุลจึงต้องลุกขึ้นอ้างหลักคุณธรรมจรรยาสักหน่อย

“หลิวซือ เรื่องนี้เจ้ากระทำเกินไปจริง ๆ เอาเถอะ คนครอบครัวเดียวกัน ไม่ควรโกรธแค้นกันข้ามคืน พุดคุยกันเข้าใจแล้ว ก็อย่าได้ทำอีก เจ้าเจ็ด วันนี้พวกเจ้าสองผัวเมียก็ให้คำสัตย์กับลูก ๆ เสีย จะได้ให้เด็ก ๆ สบายใจ”

กู๋เจียวเป็นอันดับเจ็ดของรุ่นในทำเนียบสกุล

หลิวซือสีหน้าไม่ยินยอม ปากบ่นอุบอิบ “ให้คำสัตย์อะไร ทำเหมือนเข้าไปทรมานพวกเขาจริง ๆ อย่างนั้นแหละ เรื่องนี้ข้าไม่ยอมรับหรอก”

“เมียพี่เจ็ด อย่าคิดว่าเจ้ากระทำการอะไรลับหลังแล้วจะรอดพ้นสายตาทุกคนได้ เจ้าคิดการอะไร มีใครบ้างที่ไม่รู้ ถ้าไม่เพราะเห็นแก่เหมียวซือละก็...” สะใภ้ท่านหนึ่งซึ่งสนิทสนมกับ

มารดาแท้ๆ ที่ล่องลับไปแล้วของพวกกู๋หมิงแสะยะยั้มมองหน้า
หลิวซือ สายตานั้นคมเฉียบประหนึ่งมีดดาบ รวากับว่าจะ
ฟาดฟันเอาเปลือกที่ปิดซ่อนเรื่อน่าละอายของหลิวซือออกไป
ให้หมด

หลิวซือสีหน้าเปลี่ยนไปทันตา รีบขัดคำพูดของสะไก้สกุล
ผู้นั้น ส่งเสียงแหลมจนพาให้นกหลายตัวแตกตื่น “ก็ได้ๆ! พวก
เด็กๆ ไม่รู้ความ ข้าอาจจะทำอะไรประสาผู้ใหญ่ พานให้เข้าใจ
ผิดไปบ้าง พวกเจ้าเห็นดเห็นน้อยมามากแล้ว กลับบ้านไปกับ
พ่อแม่เถอะนะ ข้าเป็นแม่เลี้ยงก็จริง แต่พ่อพวกเจ้าเป็นพ่อแท้ๆ
จะไปทนเห็นคนอื่นเอาชีวิตพวกเจ้าได้อย่างไร”

คำพูดของนางอ้างเหตุอ้างผล ฟังดูเหมือนพูดดีกับเด็ก
ทั้งสอง แต่ในคำพูดนั้นกลับไม่ได้แสดงความสำนึกผิดให้คน
ในสกุลเห็นเลยแม้แต่น้อย

กู๋หมิงรู้ดีว่าตนอายุยังน้อย การแตกหักกับคนในบ้านไม่
เป็นผลดีอันใดกับเขาและน้องสาวเลย เขานั่งลงข้างกายน้องสาว
ลูบใบหน้านางเบาๆ พลงายั้มปลอบ “น้อง เจ้าคงเสียขวัญมาก

ใช้ใหม่ ไม่ต้องกลัวนะ มีท่านประมุขสกุลกับท่านลุงท่านอา
ทั้งหลายเป็นพยาน ต่อไปภายหน้า ไม่ว่าใครก็อย่าหวังเอาเจ้า
มาถึง พี่จะปกป้องน้องเอง”

กู่เยียบทำทางเหมือนผู้ชมที่อยู่ข้างสนามมาตลอด มอง
‘จากรุ่นวาย’ ตรึงหน้าด้วยสายตานิ่งเฉย แต่เด็กชายผู้ออกหน้า
ทุ่มเตเพื่อนางอย่างสุดชีวิตเปื้อนหน้านี้ ทำให้หัวใจที่เย็นชาของ
นางอุ่นชานขึ้นมาได้ เมื่อชาติภพก่อน นางเติบโตมาในบ้าน
เด็กกำพร้า สำหรับนางแล้ว ความรักความผูกพันในครอบครัว
นับเป็นความหวังลมๆ แล้งๆ อย่างหนึ่ง ในชาตินี้ เหมือนได้
เติมเต็มความฝัน ได้มีพี่ชายที่มอบความรักให้นางอย่างล้นเหลือ
บางทีการเกิดใหม่ก็อาจไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไรนัก

กู่หึงแบกน้องสาวขึ้นหลังทั้งที่ตนเองก็ผอมแห้ง
แรงน้อยไม่ต่างกัน เดินเพียงสองก้าวก็หอบหายใจฟืดฟาด
ระหว่างทางเดินลงจากเขา สองขาอ่อนล้าจนแทบจะล้มลงกับ
พื้น ท่านอาแก้มืออยู่บ้านใกล้เรือนเคียงทนดูต่อไม่ไหว จึงรับตัว
กู่เยียบไปอุ้มพาลงจากเขาแทน

กู่เยี่ยถูกนำมาวางลงบนเตียงเตาซึ่งปูด้วยเสื่อกกชาดๆ ผืนหนึ่ง สลบไสลในห้วงนิทราไปอย่างเงียบๆ จนเมื่อคนในสกุล และชาวบ้านจากไปหมดแล้ว หลิวซือและสามีก็กลับเข้าห้อง อย่างฮึดฮัดขัดใจ กู่หมิงนำผ้าห่มซึ่งเต็มไปด้วยรอยปะชุนมา ห่มคลุมน้องสาว จากนั้นก็นั่งลงกระซิบอย่างมีลับลมคมใน

“น้องหิวไหม วันนี้พี่โชคดีจับปลาตัวหนึ่งได้จากในคู เมื่อ ตอนกลางวัน อาศัยช่วงที่ไม่มีคนอยู่บ้าน แอบต้มน้ำแกงไว้ เตียวพีไปอุ่นมาให้เจ้าดื่มสักหน่อย คอยนอนต่อเถอะนะ”

เมื่อกู่หมิงออกจากห้องไป กู่เยี่ยก้มมองมือที่ผอมเกร็ง ราวกับดินไก่อของตัวเอง เจ้าของร่างเดิมอายุสิบเอ็ดขวบ แต่น้ำหนักตัวยังไม่เท่าเด็กวัยเจ็ดแปดขวบเลยด้วยซ้ำ ตัว เล็กแกร็นประหนึ่งไม้ขีดไฟ ผอมแห้งเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก บนผิวหนังที่หยาบกร้านเห็นเส้นเลือดปูดโปนขึ้นมาอย่างชัดเจน

...

บทที่ 2 บัวแดงอันแปลกประหลาด

“น้องรีบต้อน้ำแกงปลาเนื้อเร็ว จะได้ไม่ถูกตำจ้วง
เสียวจ้วงเห็นแล้วแย่งไป”

ตำจ้วงเป็นลูกติดของหลิวชื้อกับสามีคนก่อน เสียวจ้วง
คือน้องร่วมบิดาของพวกกู่หมิง อายุเพียงสามขวบ

กู่เยี่ยวต่อสู้กับความหิวโหยที่เหมือนไฟแผดเผาในท้อง
อย่างทรमान จึงรับของจากมือพี่ชายมาแต่โดยดี ทว่า
ผืนต้อน้ำแกงปลาเนื้อได้แค่สองสามอึก ก็ต้อนต่อไม่ได้อีก
เพราะขาดอาหารมานาน เยื่อบุกระเพาะของนางจึงฝ่อ
อวัยวะหักกลั่นหักกรอง¹เสื่อมสภาพลงอย่างรุนแรงไปตามๆ กัน

¹ อวัยวะหักกลั่นหักกรอง หรือหักตันหักกลวง เป็นคำเรียกรวมอวัยวะภายในตาม
ตำราแพทย์แผนจีน หักกลั่น ได้แก่ ตับ หัวใจ ม้าม ปอด ไต ทำหน้าที่ผลิตสร้าง
กลั่นฟอก และหล่อเลี้ยง ส่วนหักกรอง ได้แก่ ถุงน้ำดี ลำไส้เล็ก กระเพาะอาหาร
ลำไส้ใหญ่ กระเพาะปัสสาวะ และท่อน้ำเลี้ยง (ชานเจียว) ทำหน้าที่ย่อย ดูดซึม
และเก็บสะสม

นางอ่อนแอเสียจนแทบไม่มีแรงหายใจ อะไรที่เรียกว่า ‘น้ำมันหมดตะเกียงมอด’ นะหรือ ร่างกายของนางก็จะรู้ได้ อย่างแจ่มแจ้ง

“ดื่มอีกอีกหนึ่งสิ เจ้ากินน้อยเกินไปแล้ว” กู้หมิงมอง น้องสาวอย่างห่วงใย เพราะบำรุงร่างกายไม่เพียงพอ น้องสาวจึง สามวันดีสี่วันไข้ มารดาเลี้ยงก็กลัวสิ้นเปลือง “ไม่ยอมเชิญหมอ มาดูอาการให้ เขาเสี่ยงอันตรายไม่กลัวถูกสัตว์ร้ายจับกิน เข้าป่า ไปล่าสัตว์ แต่กลับเก็บเกี่ยวสิ่งใดไม่คอยได้

เวลาที่โชคเข้าข้าง จับโกป้ากระต่ายปามาได้ ก็พาไป มอบให้ท่านหมออยู่แพทย์เพียงคนเดียวในหมู่บ้าน เชิญให้เขามา รักษาโรคให้น้องสาว ท่านหมอบอกว่า โรคของนางเกิดจากความอดอยากและความตรากตรำ เพียงแคกินอิ่มก็ไม่ใช่อะไร แล้ว

หากกู้หมิงมีเวลาว่างก็จะช่วยงานน้องสาว และหาวิธีทำ ให้นางกินมากขึ้นสักหน่อย แต่ร่างกายของนางยังคงทรุดโทรม ลงเรื่อย ๆ จนสองสามวันมานี้ กว่าที่จะกินข้าวแต่ละเม็ดช่าง

ยากเย็นแสนเข็ญ กินอะไรเข้าไปก็อาเจียนออกมา ท่านหมออยู่จึงบอกว่า ไม่อาจจะรักษานางได้แล้ว ได้แต่รอช่วงเวลาสุดท้ายจะมาถึง

ทว่า เขาไม่ยอมตัดใจ และไม่ยากถอดใจด้วย ก่อนที่มารดาของพวกเขาจะสิ้นใจ ได้จับมือเขา ฝากฝังให้ดูแลน้องสาวให้ดี เป็นเขาเองที่ไม่ได้ความ...

เห็นน้องสาวดื่มน้ำแกงปลาได้หลายอีกโดยไม่ได้อาเจียนออก กู้หมิงก็รู้สึกมีความหวังขึ้นมาหลายส่วน ตัวเขาเองก็ดื่มน้ำแกงที่เหลือลงท้องไปจนหมด ไม่คิดแบ่งให้ลูกทั้งสองของหลิวซือได้กินเด็ดขาด!

เขาห่มผ้าห่มให้น้องสาวกลับดังเดิม และบอกกับนางเสียงแผ่วเบา “น้องพี่ หลับพักผ่อนเถอะนะ ต่อไปพี่จะจับปลามาต้มน้ำแกงให้เจ้าดื่มทุกวัน”

กู้เยี่ยพยักหน้าอย่างว่าง่าย ระหว่างที่กู้หมิงกลับไปในครัวล้างหม้อล้างชาม นางก็ไม่อาจอดกลั้นไว้ได้อีกต่อไป อาเจียนเอาน้ำแกงปลาที่ดื่มไปออกมาทั้งหมด ร่างกายนี้ไม่อาจ

รับของกินอันใดได้แล้วจริงๆ

การได้รับโอกาสเกิดใหม่อีกครั้งไม่ใช่เรื่องง่าย นางไม่
อยากตายไปทั้งที่เพิ่งข้ามภพมาเช่นนี้ การเป็นผู้ข้ามภพที่อายุ
สั้นที่สุดนั้นช่างน่าขันเสียนี้กระไร

ห้วงมิติ! นางเป็นผู้มีห้วงมิตินี้นา! พอกู้เยี่ยนก็ถึงยามง
ไ่ล่สัตว์ขวิดนั้นตอนอยู่ในป่าได้ ดวงตาก็กวาวประกายแห่ง
ความหวังขึ้นมา

ยาน้ำบำรุงฤทธิ์อันขวิดหนึ่งปรากฏขึ้นในมือ กู้เยี่ยนใช้
พลังเหือกสุดท้าย ในที่สุดก็ส่งยาเข้าปากตัวเองและกลืนลงไปได้
สำเร็จ ชั่วขณะก่อนที่จะจมดิ่งสู่ห้วงนิทรา นางรับรู้ได้ถึง
กระแสนร้อนที่ค่อยๆ ไหลไปตามชีพจร ซ่านไปสู่อวัยวะต่างๆ
ในร่างกายอันอ่อนล้าได้อย่างชัดเจน...

หลิวซือมีนินัยเห็นแก่ได้และไม่ยอมเสียเปรียบใคร
แต่ทุกวันนี้พี่ชายน้องสาวคุณี้กลับเพิ่มความยุ่งยากรำคาญใจ
มากขึ้นทุกวัน เมื่อกู้เยี่ยนร่างกายอ่อนแอ ลุกจากเตียงมาทำงาน

ไม่ได้ งานบ้านต่าง ๆ ก็ตกมาที่ตัวหลิวชื่อทั้งหมด

พอคิดขึ้นได้หญิงผู้นั้นก็พุ่งเข้ามาที่ห้องเรือนปีกตะวันตก
ทั้งทูปโต๊ะ ทั้งขว้างปาถ้วยชาม พุดจาสาปแข่งร้ายกาจไม่หยุด
ปาก กู้เยี่ยใช้จุกอุดหูไว้รูปร่างอุดหูตัวเองไว้ ไม่ว่าหลิวชื่อจะ
ก่นด่าเป็นแม่ค้าร้านตลาดอย่างไร ก็ไม่กระทบถึงตัวนาง
แม้แต่หน่อย

หลิวชื่อใช้ลูกไม้เดิมตอนทำอาหาร คือทำแป้งปึงธัญพืช²
ขนาดประมาณหนึ่งฝ่ามือแบ่งให้กินได้คนละแผ่น เพียงแต่จะให้
กู้เจียวได้กินสองแผ่นในฐานะหัวหน้าครอบครัว ตอนเช้าจึง
ยังคงไม่มีให้กู้เยี่ย ส่วนของกู้หมิงก็เป็นแผ่นที่เล็กที่สุดในบรรดา
ทั้งหมด

ถึงอย่างไรกู้หมิงก็นึกหน้ามารดาเลี้ยงของตน แสดงตัว
ต่อต้านเพื่อน้องสาวอย่างชัดเจนแล้ว จึงไม่ได้หวั่นเกรงอะไรอีก
ขณะกำลังกินอาหาร หลังจากบิดาหยิบชิ้นหนึ่งไปแล้ว เขาก็รีบ

² ปึง เป็นคำเรียกรวมของแป้งทอด แป้งอบ และแป้งย่าง ที่มีลักษณะเป็นแผ่นหรือ
เป็นก้อนแบน ๆ

คว่ำแบ่งปึงในกระຈາดมาสองแผ่นอย่างรวดเร็ว พร้อมกับยก
ชามโจ๊กของตนเพื่อเข้าไปกินกับน้องสาวที่ห้องด้วยกัน

หลิวซือเห็นดังนั้นก็กระโดดโหยง เท้าเอวแผดเสียง
แหลม “เอาคืนมานะ! ปึงแผ่นนั้นเป็นของพ่อเจ้า เจ้าลูกอกตัญญู
แม้แต่เสบียงของพ่อก็ยังขโมย”

กู่หมิงหยุดชะงักเท้า หันกลับมาจ้องตอบนาง “ปึงแผ่นนี้
ไม่ใช่ของน้องหรือ? ผู้ที่ลดเสบียงของท่านพ่อเป็นท่านเอง
แท้ๆ เกี้ยวอะไรกับข้าด้วยเล่า เวลาที่ร่างกายของน้องไม่อาจ
ปล่อยให้อืดๆ อยากรๆ ได้อีกแล้ว” พูดจบก็ไม่รอให้หลิวซือ
กระหึบเท้าร้องด่า รีบผลุบเข้าห้องไปโดยไว

หลิวซือก่นด่าพลงย่นมือไปหวังคว่ำตัวเขาไว้ เวลาที่เอง
กู่เจียวก็ขัดเสียงด่าทอที่ตั้งไม่หยุดของหลิวซือ “เจ้ายังขายหน้า
คนไม่พออีกหรือไง อยากให้เจ้าเก่าได้ยินแล้วนำเรื่องไปบอกคน
ในหมู่บ้าน ให้คนเขามาว่าพวกเราทรمانลูกอย่างนั้นรึ เด็ก
ตัวเล็กแค่นั้นจะกินสักกี่มากน้อยกัน ต่อไปทำกับข้าวก็เติมน้ำ
เพิ่มอีกสักกระบวย เพิ่มข้าวเพิ่มแบ่งอีกสักหนึ่งกำมือ อย่าให้

ใครต้องหิวตายก็พอแล้ว”

กู่เฉียวรู้สึกหงุดหงิดใจ เพราะเรื่องแตกแยกในบ้านนี้ ทำให้เขาถูกลงโทษและผู้อาวุโสในสกุลเรียกไปอบรม ขาหน้าคนไปทั้งสกุล ถ้ากู่หมิงเจ้าลูกไม่รู้จักคิดแค่แอบตามหาน้องสาวแล้วพากลับมาเจียบๆ ก็คงไม่เป็นปัญหา แต่นี่กลับทำให้รู้กันไปทั่วทั้งหมู่บ้านชิงชาน พาให้เวลาออกจากบ้านเขารู้สึกเหมือนถูกทุกคนมองด้วยสายตาแปลกๆ ไม่รู้ว่าคนในหมู่บ้านแอบพูดถึงครอบครัวเขาหลังว่าอย่างไรแล้ว

หลิวซือหายใจฮึดฮัดนั่งลงอย่างไม่พอใจ แล้วแย่งแป้งปิ้งในมือตำจ้วงมาบิ้อกส่วนหนึ่ง และของตัวเองอีกส่วนหนึ่งวางไว้ตรงหน้าผู้นำของบ้าน แม้นางจะไม่ชอบลูกทั้งสองของอดีตภรรยา แต่ก็ไม่ได้โง่ขนาดนั้น นางยังเคารพเชื่อฟังสามีของตนอยู่ สามีคือผู้ชายของนาง ที่นางบ่นเขาสิบกว่าหมู³ของครอบครัว ล้วนหวังพึ่งแรงกำลังของเขาทั้งสิ้น นางจะไม่เอาใจ

³ หมู เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีนที่ใช้มาตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน เทียบขนาดพื้นที่ประมาณ 666.67 ตารางเมตร

ใส่ใครยอมได้ทั้งนั้น แต่จะละเลยสุขภาพร่างกายของสามีไม่ได้
เด็ดขาด

“ที่ข้าทำไปก็เพื่อใครเล่า ท่านไม่ได้ดูแลเรือน ไม่รู้หรือ
กว่าถ่านฟืนข้าวแบ่งแพงแคไหน ที่นาของหมู่บ้านเรา พอเก็บ
เกี่ยวข้าวกับธัญพืชได้ก็ต้องส่งให้เจ้าของที่ดินก่อน เหลือเก็บกัน
ไม่เท่าไร พอกินกันเสียที่ไหน ข้ากับตัวจ้วงขึ้นเขาเก็บของป่า
เหนื่อยยากแสนเข็ญกว่าจะขายได้เงินมาแลกเป็นสบียงเหล่านี
ได้ ไหนยังต้องกระเบียดกระเสียดอีก ตัวจ้วงกับเสี้ยวจ้วงก็โตขึ้น
ทุกวัน มีแต่จะกินเยอะขึ้นเรื่อยๆ หากไม่คิดจะการณให้ดี บ้าน
เราจะใช้ชีวิตทุกวันนี้ได้อย่างไร

“ที่หาว่าข้าทรมาณลูกอดีตภรรยาให้อดๆ อดๆ แล้ว
เก็บไว้กินคนเดียวนั้น ช่างให้ร้ายข้าเหลือเกิน ท่านดูข้าสีทำงาน
ตรากตรำทั้งวันทั้งคืน จะได้กินอะไรหรือไม่ ข้าแต่งเข้าบ้านท่าน
มาเกือบสี่ปีแล้ว เสื้อผ้าใหม่สักตัวยังไม่เคยซื้อหากับเขาเลย!
นางเป็นแค่เด็กน้อยยังไม่ได้ทำงานหนักอะไร กินน้อยไปบ้างจะ
เป็นไรไป” หลิวซื้อพุดพลางยกชายเสื้อขึ้นมาซับเหงื่อ

กู่เฉียวซดโจ๊กคำหนึ่งกัดแบ่งปึงคำหนึ่ง จากนั้นพูด
พลอบหลิวซื่อไปตามเรื่อง “อิม เจ้าพูดถูก หลายปีมานี้ลำบาก
เจ้ามากจริง ๆ... เพียงแต่บ้านเราก็มัไม่ได้ดอยากขนาดนั้นจริงๆ
สักหน่อย เตี่ยวพอเก็บเกี่ยวช่วงฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ข้าไปช่วยเก็บ
ของป่ามาขายให้ได้เงินมาแลกเสบียงอาหารก็ได้... เอาตามนี้จะ
กัน อย่าทำให้ข้าเสียหายอีก ได้ยินหรือไม่”

ว่ากันตามตรง กู่เฉียวผู้นี้ยึดตัวเองเป็นที่ตั้ง ทั้งยังรัก
หน้าตา หลิวซื่อรู้ดีแก่ใจ หากตอนนี้นางก่อเรื่องอะไรขึ้นอีกเพียง
นิดเดียว จะต้องลงเอยไม่ดีแน่ เวลาปกติกู่เฉียวดูเป็นคน
ไม่รู้ร้อนรู้หนาว แต่เวลาโกรธขึ้นมา นางก็หวาดผวาในใจเช่นกัน
จึงได้แต่กัดฟันกลืนจมูกรับคำไปก่อน... เจ้าเด็กบ้าสองคนนั้น
หากวันหน้ามีโอกาสค่อยจัดการพวกมันใหม่!

เสี่ยวจ้วงไม่อยากกินแบ่งปึงแห่งๆ เห็นมารดาอารมณ์ไม่ดี
รีบเอาใจป้อนแบ่งปึงธัญพืชที่กัดไปเพียงสองสามคำใส่ปาก
มารดา ดวงตาน้อยๆ กลอกมอง พร้อมกับทำเสียงเล็กเสียงน้อย
“ท่านแม่ กิน”

“มีแต่ลูกเท่านั้นที่รู้จักรักข้า หากไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขที่
คลอดออกมาเอง ข้าเร็วอย่างไรก็ต้องกลายเป็นพวกหมาป่า
นัยน์ตาขาว⁴ทั้งนั้น” หลิวซือรำเสียงสูง ทั้งยังแค้นเสียงไปทาง
ห้องเรือนปีกตะวันตกแรงๆ จากนั้นก็ลูบใบหน้าเจ้าเนื้อของ
ลูกคนเล็กอย่างรักใคร่เอ็นดู แล้วหอมแก้มอย่างเต็มรักทีหนึ่ง
พูดเสียงกระซิบกระซาบ “ไม่เสียแรงที่แม่รักเจ้า เดี่ยวแม่จะทำ
น้ำแกงแบ่งก้อน⁵ให้กินนะลูก”

เสี่ยวจ้วงก็กระซิบเบาๆ เช่นกัน ขอต่อรองสักเล็กน้อย
“เพิ่มไขด้วย...”

“เจ้านี้เป็นแมวทะเลจริง ๆ นะ! ได้ จะเพิ่มไขให้เจ้า
ฟองหนึ่งเลย” หลิวซือบิบบแก้มน้อยๆ ของลูกชาย ก่อนดื่มจึกใน
ชามของตนให้หมด แล้วจึงเข้าครัวไปอีกครั้ง

⁴ หมาป่านัยน์ตาขาว เป็นสำนวน หมายถึง คนที่มีใจคอโหดเหี้ยม ไม่รู้จักบุญคุณ
คน

⁵ น้ำแกงแบ่งก้อน หรือเกอตาทั้ง ลักษณะคล้ายซूपไข่นั่น แต่ใช้แบ่งผสมน้ำ คนให้
เกาะตัวเป็นก้อนเล็กๆ ก่อนนำไปต้มในน้ำแกงเดือดๆ แล้วจึงใส่ไขตาม เวลาดื่มจะ
ได้เนื้อสัมผัสนุ่มๆ เป็นก้อนๆ สมกับชื่อเกอตา ที่แปลว่าก้อนตะปุ่มตะป่ำ

ลับหลังนาง ต้าจ้วงทำหน้าที่ทำตาใส่เสี่ยวจ้วง เสี่ยวจ้วงยัง
เด็กกระเพาะยังเล็ก น้ำแกงแบ่งก้อนที่เหลือสุดท้ายก็ยอมต้อง
ตกถึงท้องต้าจ้วงอยู่ดี เพียงแต่ในบ้านไม่ได้จุดเตาทำอาหารให้
เสี่ยวจ้วงโดยเฉพาะบ่อยครั้งนัก นานๆ ที่ถึงจะทำมือพิเศษ
สักครั้ง... เฮ้อ ช่วยไม่ได้เกิดมายากจนเองนี่นะ

ความวุ่นวายภายนอกเหล่านี้ไม่ได้ส่งผลถึงพี่ชาย
น้องสาวสองคนภายในห้องเลยสักนิด กู๋หมิงรู้ว่ากระเพาะของ
น้องยังอ่อนแอ จึงบีบแบ่งปิงขนาดเท่าเล็บมือคลุกลงไปโน้จึกให้
นึ่งก่อน แล้วค่อยป้อนให้น้องสาว

กู๋เยียมองดูอาหารและๆ สีตุ่นๆ นั้นแล้ว แม้ว่าท้องจะหิว
จนเจ็บปวดทรมาน แต่กลับไม่อาจกระตุ้นความอยากอาหารของ
นางได้เลย ท่ามกลางสายตาคาดหวังของพี่ชาย นางต้องฝืนกิน
เข้าไปคำหนึ่งอย่างยากลำบาก

แหะ! เทียบกับน้ำสุขภาพที่ชาติก่อนไว้กินเวลาออก
ปฏิบัติการแบบกะทันหันแล้ว ไม่อร่อยพอยุ่กันเลย

นางกินลงไปสองสามคำ ก็กินต่อไม่ลงแล้วจริงๆ

ทางเดินอาหารและระบบภายในของร่างนี้ได้รับการ
เยียวรักษาด้วยยาบำรุงฤทธิ์อุ่นมาหนึ่งคืน ถึงจะยังคงอ่อนแอ
อยู่บ้าง แต่อาหารปริมาณเล็กน้อยแค่นี้ก็พอรับไหว กุ๋หมิงป้อน
น้ำอุ่นให้น้องสาวพลางบอกว่า “เดี๋ยวพี่จะไปตัดพินบนเขา ดูว่า
จะจับปลามาได้อีกหรือไม่ ท่านหมอบอกว่าน้ำแกงปลา
บำรุงร่างกายได้ดี”

พูดถึงตรงนี้ เขาก็ถอนหายใจยาว ก่อนจะพูดต่อ “ท่าน
หมอยังบอกอีกว่าน้ำแกงไก่บำรุงได้ดีที่สุดเลย แต่น่าเสียดาย พี่
ไร้ความสามารถ ไม่อาจล่าสัตว์มาได้ทุกวันเหมือนอย่างจางสีหนูใน
หมู่บ้าน”

“พี่ชาย ท่านเก่งมาก ๆ แล้ว ถ้าหากไม่ได้ท่าน ข้าคงถูก
สัตว์ร้ายในป่ากินจนไม่เหลือกระดูกแน่ๆ” สำหรับเด็กวัยเพียง
สิบเอ็ดขวบ กุ๋หมิงนับว่าทำได้ดีอย่างยิ่ง

เพียงแต่เมื่อคิดถึงตอนที่พินขึ้นเขา แล้วเห็นดวงตาสีฟ้า
ของฝูงสุนัขป่า กุ๋หมิงจึงอดเอ่ยเตือนออกมาไม่ได้ “พี่ชาย บนเขา

มีหมาป่ามากมาย ต่อไปอย่าเข้าป่าขึ้นเขาไปตามลำพังนะ ข้ามี
พี่ชายที่รักข้อยู่แค่คนเดียว ไม่อยากให้ท่านเป็นอะไร”

“ได้ ต่อไปข้าจะทำงานอยู่แถวๆ หมู่บ้าน ไม่ให้เจ้าต้อง
เป็นห่วง ข้าไปตัดฟืนละ ถ้าเจ้ายังไม่ว่าง ข้าจะขอให้พี่สีลูก
อาแก้มายู่เป็นเพื่อนคุยเล่นกับเจ้า” กุ๋หมิงกลัวว่าตอนที่ตนเอง
ไม่อยู่ น้องสาวผู้แสนซื่อจะถูกหลอกลวงและลูกๆ รังแกอีก

ในความทรงจำของเจ้าของร้านคนเดิม พี่สีอายุแก่กว่า
ฝาแฝดกุ๋หมิงกุ๋เยี่ยเออร์หนึ่งปี มักดูแลผู้อื่นอย่างอบอุ่นอ่อนโยน
เจ้าของร้านนี้รู้สึกผูกพันกับพี่สีเป็นพิเศษ ทว่าตอนนี้กุ๋เยี่ยอยาก
เข้าไปดูในห้วงมิตินักหน่อย จึงปฏิเสธคำเสนอของพี่ชาย โดย
อ้างว่าตนยังอ่อนเพลีย อยากพักผ่อนก่อน

กุ๋หมิงผละไปอย่างไม่วางใจ ขึ้นเขาตามบิดาและมารดา
เลี้ยงไป ส่วนตัวจ้วงอายุอานามเข้าวัยเกณฑ์กำลังพลแล้วจึงถูก
เกณฑ์ไปใช้แรงงาน หลิวซือเองก็ไม่วางใจให้เสี่ยวจ้วงอยู่บ้าน
ตามลำพัง จึงเอาลูกใส่กระบุงสะพายหลังแบกขึ้นเขาไปด้วยกัน

ในบ้านเจียบสงบไว้ผู้คน กุ๋เยี่ยเพิ่งจิตเข้าไปในห้วงมิติ

ห้วงมิตินั้นก็ยังคงเป็นห้วงมิติเดิม พื้นดินดำอุดมสมบูรณ์ขนาด
สิบกว่าหมู ปลูกสมุนไพรที่นางเสาะหารวบรวมมานานหลายปี
เมื่อชาติที่แล้วไว้เต็มทั่ว สมุนไพรกว่าร้อยชนิดเจริญเติบโต
งอกงามดี มีแต่ของล้ำค่าทั้งนั้น

สมุนไพรหลายสิบชนิดอายุมากกว่าร้อยปี ถือเป็นของ
ธรรมดาในห้วงมิตินั้น โสมคนและรากเหอโส่ว⁶อายุหนึ่งร้อยปี
หรือกระทั่งหลายร้อยปีก็มีให้เห็นไม่น้อย สมุนไพรในห้วงมิติใช้
เวลาเติบโตสั้นกว่าภายนอก เวลาที่นางทดลองตัวยาใหม่ๆ ล้วน
ไม่เคยขาดแคลนวัตถุดิบเลยสักครั้ง

กู่เยี่ยสำรวจดูแปลงสมุนไพรรอบหนึ่ง แล้วจึงมาถึง
ห้องทดลองยาอย่างอารมณ์ดี... สิ่งปลูกสร้างจากไม้ที่ดูโอ้อ่าและ
มีกลิ่นอายแบบโบราณ เมื่อได้เห็นกล่องซึ่งบรรจุยาชนิดต่าง ๆ
ไว้เต็มแน่นภายในห้อง ในใจของกู่เยี่ยก็พลอยรู้สึกสงบปลอดภัย

⁶ เหอโส่วอู หรือห่อสือโอว เป็นสมุนไพรประเภทรากไม้ มีสรรพคุณช่วยให้ผดุง
ดำ กระตุ้นลำไส้ บำรุงเลือด ตับ ไต ไชกระตุก ช่วยล้างพิษ ลดความดันโลหิต ลด
ไขมันในเลือด ช่วยรักษาอาการวิงเวียน ตาลาย นอนไม่หลับ เป็นต้น

ขึ้นมา นางลูปไล่ขวิดยาหลากสีสันเหล่านั่นทีละขวิดๆ อย่าง
แผ่วเบา ประหนึ่งเป็นลูกรักของตัวเอง ก่อนจมดิ่งสู่ห้วง
ความทรงจำ

เมื่อออกมาจากห้องทดลองยา กู้เยี่ยปรายตามอง
'ขยะ' ที่กองอยู่บนพื้นโล่งราวกับเป็นภูเขาลูกย่อมๆ นั่นคือ
บรรดาวัตถุดิบที่นางเก็บรวบรวมมาในช่วงแรกเมื่อครั้งกลียุค
กำลังจะมาเยือนในชาติที่แล้ว ไม่รู้เหมือนกันว่าใช้ประโยชน์ได้
หรือไม่ หากมีเวลานางจะจัดเก็บให้เรียบร้อยสักหน่อย

ทันใดนั้น จมูกนางก็ได้กลิ่นหอมของดอกบัวลอยมา
จางๆ นางตามกลิ่นนั้นไปจนมาถึงริมสระเล็กๆ ใจกลางห้วงมิตี
ครั้นแล้วนางก็แปลกใจที่ได้พบว่าภายในสระมีดอกบัวแดง
ดอกหนึ่งที่แย้มกลีบแล้วครึ่งหนึ่ง ดอกบัวสีแดงดั่งเปลวเพลิง
ชูสลับอยู่กลางสระน้ำสีเขียวมรกต ไม่มีใบ ไม่มีราก ราวกับเป็น
เทพเซียนที่หลุดพ้น ปลีกตัววิเวกเพียงลำพัง บนกลีบดอกกลีบ
หนึ่ง มีน้ำค้างใสแวววาวราวหยาดหยก ส่องประกายวิบวับสู่
สายตา

“เอ๋? ที่นี้ปลูกบัวตั้งแต่เมื่อไร แต่ก็ดีเหมือนกัน อย่างน้อย
ต่อไปก็มีเมล็ดบัวกับรากบัวให้กินได้” กุ้ยเยี่ยพูดกับตัวเอง

ท่ามกลางสายตาที่อยากลิ้มลอง กลีบบัวสีแดงเพลิงก็
ขยับไหวเบาๆ คล้ายกับกำลังหวาดกลัว แต่ก็เหมือนไม่มีอะไร
สะทกสะท้านด้วยเช่นกัน กุ้ยเยี่ยขยี้ตา นางสัมผัสได้ถึงความรู้สึก
ของมนุษย์ที่ส่งผ่านมาจากดอกบัวนั้น

ตาผัดไปเองกระมัง

กุ้ยเยี่ยตั้งใจว่าจะกลับมาดูที่มาที่ไปของบัวดอกนี้ภายหลัง
ตอนนี้ออกไปก่อนดีกว่า หากพี่ชายกลับมาแล้วพบว่านางไม่อยู่
จะเป็นห่วงเอาอีกได้

บทที่ 3 ทำกับข้าวก็ไม่ได้ยากเย็นเพียงนั้นนี่นา

กลางฤดูใบไม้ร่วง ทิวเขาเปลี่ยนสีไปทั้งแถบ คล้ายกับ
ปาดแต้มด้วยแสงอรุณรุ่ง ใบไม้ที่เปลี่ยนสีช่างดูพร่างพราว
ตระการตา ยามร่วงโรยปลิวปรายหลุดจากต้น ก็ปกคลุมผืนดิน
ในลานสวนเล็กๆ ให้กลายเป็นสีทอง

เสียงเล็กแหลมแสบแก้วหูปานประหนึ่งเสียงฆ้องแตก
ทำลายความเงียบสงบของบ้านลงในทันที “อย่ามัวแต่นอนเป็น
ศพอยู่บนเตียง แคปรนนิบัติเจ้าให้กินดื่มนอนดีไม่กี่วัน ก็คิดว่า
ตัวเองเป็นคุณหนูสกุลใหญ่จริงๆ แล้วรี! ในบ้านยุ่งอย่างกับอะไร
ดี ยังจะนอนซมเกียจอยู่แต่บนเตียงอยู่ได้ หรือว่าตายแล้ว ถ้ายัง
ไม่ตายก็ลุกขึ้นมาทำกับข้าว!”

กู่เยี่ยลืมหูลืมตาขึ้นช้าๆ แม้แต่ถอนหายใจยังคร้านจะทำ นาง
ลุกขึ้นแล้วสวมใส่ชุดตัวนอก ตั้งแต่นางได้คนในสกุลช่วยกลับมา
จากบนเขา เวลาที่ผ่านมาห้าวันแล้ว หลายวันมานี้ นางถูกเสียง

ค่าของหลิวซื้อปลุกขึ้นมาทุกวัน หญิงผู้นั้นช่างทำให้คนนี้คอยกวางยาให้เป็นไปเสียจริงๆ

กู่เยียนอนรักษาตัวอยู่กับเตียงมาห้าวัน ตื่นมาน้ำ บำรุงฤทธิ์อ่อน และกินอาหารบำรุงสุขภาพ ร่างกายจึงค่อยๆฟื้นตัวขึ้นมา แม้ว่าจะยังฝ่ายผอมจนน่าตกใจ แต่กำลังวังชากลับดีขึ้น และมีเรี่ยวแรงขึ้นบ้างแล้ว

หลิวซื้อเห็นกู่เยียนออกมาจากห้องอย่างว่าง่าย ก็ยกยิ้มมุมปากอย่างพอใจ “หญ้าเลี้ยงหมูตัดกลับมาให้แล้ว เจียวก็เอาไปให้หมูกินด้วย แล้วพอทำกับข้าวเสร็จ ก็จำไว้ว่าไปส่งให้ถึงที่นา อย่าแอบอุ้งล่ะ!”

หลิวซื้อพูดจบก็จ้องกู่เยียนด้วยสายตาดูๆ ที่หนึ่ง ก่อนจะแบกจอบออกจากบ้านไป เวลานี้เป็นฤดูกาลแห่งการเก็บเกี่ยว คนในหมู่บ้านที่ขุดดินทำไร่ได้ล้วนยุ่งง่วนอยู่ที่ท้องไร่ท้องนา เมื่อปีกลายเจ้าของร่างนี้ก็ไปร่วมลงแรงเก็บเกี่ยวด้วยเช่นกัน ปีนี้นับเป็นโชคที่ร่างกายนี้ไม่แข็งแรง จึงได้แต่แค่ทำงานบ้านอยู่ที่บ้านก็พอ

กู่เยี่ยหยิบแปรงสีฟันกับยาสีฟันจากในห้วงมิตีออกมา
อย่างไม่เรงร้อน แปรงฟันล้างหน้าเสร็จแล้วก็หิวผมที่แห้งแดง
ถักเป็นเปียเกลียวสองข้างห้อยพาดลงบนไหล่ จากนั้นก็
ยืดแขนยืดขา ออกกำลังกายรอบหนึ่งในลานบ้าน แล้วจึงเดินเข้าไป
ไปในครัวอย่างสบายอารมณ์

ภายในครัวเก็บกวาดจัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบ
เรียบร้อย บนเคียงมีวัตถุดิบที่ต้องทำมือกลางวันี่วางพร้อมไว้
หมดแล้ว เพื่อจะได้มีแรงทำงานเก็บเกี่ยว ในบ้านจึงเพิ่ม
มืออาหารจากวันละสองมือเป็นวันละสามมือ แน่نونว่า
'คนไร้ประโยชน์' ที่ไปช่วยลงแรงไม่ได้เช่นนาง จึงถูกแย่งชิง
มือเข้าไปหมดแล้ว

ช่วงเวลานี้แต่ละบ้านล้วนจัดเตรียมมืออาหารดีขึ้นมาก
ในวันหนึ่งอย่างน้อยต้องมีมือหนึ่งเป็นเนื้อสัตว์ เพื่อรับประทานได้
ว่าจะมีแรงไปทำงานตรากตรำ บนโต๊ะในครัวมีหมุกรมควัน
தாகแห้งสีคล้ำเข้มหั่นไว้เจ็ดแปดชิ้น ถั่วฝักยาวหนึ่งกำ
มะเขือยาวสองลูก แปะธัญพืชผสมแปะสาส์อีกซามหนึ่ง... นี่คือ

วัตถุดิบทำอาหารกลางวันสำหรับคนหกคน

กู่เยี่ยลُبท้องที่ร้องจ๊อกๆ นางไม่ขอกิน 'น้ำสุภาพ' ที่ไม่มีความอร่อยเป็นอาหารอีก นางย้ายม้านั่งแล้วปีนขึ้นไปหยิบแป้งสาส์ครึ่งถ้วยในตะกร้าที่แขวนห้อยลงมาจากซื่อ ทั้งยังเปิดไหกระเบื้องที่หิ้วซื้อซ่อนไว้ หยิบไขไก่ฟองหนึ่งจากในนั้นออกมา แล้วหยิบผักปวยเล้งมาอีกหลายใบ ทำน้ำแกงแป้งก่อนใส่ผักปวยเล้งให้ตัวเองหนึ่งชาม น้ำแกงหอมๆ ร้อนๆ ช่วยเติมท้องให้นางได้หนึ่งอิ่ม

ดีที่เจ้าของร้านเดิมมีฝีมือทำอาหารที่นับว่าใช้ได้ ต้องรู้ก่อนว่านางในชาติที่แล้ว แม้แต่ต้มจืดก็ยังทำให้ครัวไหม้ได้

สวนด้านหลังเลี้ยงหมูอยู่สองตัว กับแม่ไก่อีกหกตัว หลังจากให้อาหารสัตว์ในบ้านเสร็จแล้ว กู่เยี่ยก็เริ่มทำอาหารกลางวัน เตานึ่งต้มจืด อีกเตาหนึ่งผัดถั้วผักยาวมะเขือยาวใส่หมูรมควัน บนขอบกระทะยังแปะแป้งปิ้งอุ่นๆ ให้อร่อยด้วย... เจ้าของร้านนี้ทำกับข้าวเช่นนี้เสมอมา

กู่เยี่ยหาเครื่องปรุงมาจากในห้วงมิติ ครั้นแล้วกับข้าวที่

ไม่ได้ปรุงอะไรในยามปกติ ก็เพิ่มรสชาติด้วยผงห้าหอม¹ และ
ผงไก่อัดลงไปแล้วเล็กน้อย แม้ไม่รู้ว่าจะมีส่วนที่ต้องใส่นั้นถูกต้อง
หรือไม่ แต่ก็ดีกว่าผัดกับน้ำเปล่าๆ มาก กุ๋เยียดักผัดทองจากไห
ออกมาด้วยหนึ่งสับหยาบๆ เป็นชิ้นเล็กๆ จากนั้นก็ใส่กระทะผัด
เป็นผัดผักกาดทอง เพียงเท่านั้นก็เสร็จภารกิจทำอาหารกลางวัน
แล้ว

นางมองดูอาหารที่สีสนั่นวากินเหล่านี ในใจรู้สึกถึง
ความสำเร็จอย่างหนึ่ง... นี่นับเป็นครั้งแรกที่นางทำอาหารเพียง
ลำพังสำเร็จเชียวนะ มิหนำซ้ำครัวก็ยังอยู่ดีด้วย! ควรให้เจ้า
ก้อนน้ำแข็งนั้นมาเห็นฝีมือของนางเสียบ้าง ยังจะกล้าบอกว่า
นางทำอาหารไม่ได้เรื่องอีกหรือไม่

รอยยิ้มกระหยิ่มกริ้มใจค่อยๆ จางลงไป กุ๋เยียนึกถึง
ช่วงเวลาที่ตนเองในชาติที่แล้วถูกฝูงอสูรกลืนกิน ได้ยินเสียง
ร้องเรียกที่แสนคุ้นเคย และเห็นภาพใบหน้าทีหล่อเหลาที่ว่า

¹ ผงห้าหอม ประกอบด้วยเครื่องเทศ 5 ชนิด ได้แก่ โป๊ยกั๊ก พริกหอม เมล็ดผักชี
ล้อม กานพลู และอบเชย

โศกเศร้าและสิ้นหวังในช่วงเวลาสุดท้าย ที่แท้ใบหน้าที่ยืนชาดูจ
น้ำแข็งนั้นก็เผยความรู้สึกอย่างอื่นได้เหมือนกัน

“น้อง” เสียงกู่หึงขัดห้วงความคิดของนาง “ร่างกายเจ้า
ยังไม่แข็งแรงดี รีบกลับไปนอนต่อเถอะ งานบ้านพวกนี้ให้ข้าทำ
... เจ้าทำกับข้าวเสร็จแล้วรี เหนื่อยหรือไม่ รู้สึกไม่สบาย
ตรงไหนหรือเปล่า”

กู่เยียนหันไปยิ้มให้เขา “พี่ชาย ข้าไม่ได้อ่อนแอเช่นนั้นเสีย
หน่อย ท่านหมอบอกมาให้ข้าลุกขึ้นมาหยิบจับทำอะไรบ้าง ถึง
จะดีต่อสุขภาพ มา ท่านช่วยชิมอาหารที่ข้าทำน้อยว่าเป็น
อย่างไรบ้าง” นางทำหน้าที่ร้องขอคำชม

กู่หึงอัปากรับมะเขือที่ถูกป้อนส่งมาถึงปากชิ้นหนึ่ง
เคี้ยวๆ อย่างตั้งใจ ดวงตาพลันวาวประกาย ก่อนเอ่ยปากชม
อย่างไม่ตระหนี่ถี่เหนียวเลยสักนิด “น้องสาวข้าทำอาหารอร่อย
ที่สุดแล้ว อาหารที่หญิงใจร้ายผู้นั้นทำเหมือนอาหารหมูอย่างไร
อย่างนั้น” หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น กู่หึงก็ไม่เรียกหลิวชื่อว่
‘ท่านแม่’ อีกเลย

กู่เยี่ยหัวเราะคิกคัก ทั้งยังกะพริบตาให้เขาอย่างซุกซน “พี่ชาย ท่านพูดเช่นนี้ก็เหมือนว่าพวกเราสองคนเป็นหมู่ไปด้วยนะสิ”

กู่หมิงอิงไปเล็กน้อย ก่อนจะหัวเราะตามเช่นกัน หลังจากน้องสาวล้มป่วยคราวนี้ นิสัยก็เปลี่ยนเป็นร่าเริงสดใสขึ้นมาก ไม่เหมือนกับเมื่อก่อนนี้ที่แค่เพียงลมพัดก็ตกใจจนตัวสั่นงันงก หน้าซีดเผือด คิดแต่จะหลบซ่อนอยู่ข้างหลัง ที่ผ่านมากู่หมิงต้องยืนหยัดเข้มแข็ง ผืนยิ้มเพื่อปกป้องน้องสาวของตน ยอมโอนอ่อนตามหลิวซือทั้งที่ไม่เต็มใจ

กู่หมิงช่วยน้องสาวนำอาหารใส่ตะกร้า หัวไปที่แปลงนา กู่เยี่ยเดินตามหลังเขาไปช้าๆ เติมที่กู่เยี่ยอยากช่วยถือด้วย แต่ถูกพี่ชายปฏิเสธหนักแน่น นางมองดูกู่หมิงที่เดินอยู่ข้างหน้า หัวตะกร้าอาหารอย่างไ้แรงอยู่บ้าง หัวใจของกู่เยี่ยก็รู้สึกอบอุ่น ตื้นตัน... มีพี่ชายที่คอยดูแลกันเช่นนี้ ข้างดีเหลือเกิน

“เยี้ยเออร์ เอาข้าวมาส่งพ่อเจ้าเธอ”

“เยี้ยเออร์ เจ้าหายป่วยมาช่วยขุดดินได้แล้วหรือ”

“เยี้ยเออร์น้อย เจ้าตัวผอมเกินไปแล้วนะ กินเยอะๆ หน่อย ถ้าแม่เจ้าไม่ยอมให้กินอีก ก็มาเอาที่บ้านน้ำไต้หวัน คิดเสียว่าน้ำให้พวกเจ้ายี้ม อย่าทรมานตัวเองอีกล่ะ เดี่ยวจะป่วยไปเสียก่อน”

ในทุ่งนาสองข้างทาง เหล่าชาวบ้านซึ่งกำลังเก็บเกี่ยวพืชผลกันอยู่เห็นสองพี่น้องเดินตามกันมา ก็พากันเข้ามาทักทายอย่างเป็นกันเอง กุ้ยเยี้ยผู้นั้นคุ้นเคยแต่กับความสัมพันธ์ที่เป็นชาและเพื่อหาประโยชน์เท่านั้น เมื่อถูกชาวบ้านรุมล้อมอย่างอบอุ่นโดยไม่ทันได้ตั้งตัว จึงไม่รู้ว่าควรรับมือเช่นไร ได้แต่พยักหน้ายิ้มให้คนเหล่านั้น เจ้าของร่างคนเดิมมีนิสัยซุกซนเป็นทุนอยู่แล้ว บรรดาชาวบ้านจึงไม่ได้รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงไปของนางเลย

“เจ้ากุ๋หมิงตัวดี จะซื้ที่ก็ไปไกลเหลือเกิน ไปถึงที่บ้านเลยหรือไง! เจ้าเด็กซี้เกียจ ให้ทำงานเข้าหน่อยก็แอบอู้เล่นลูกไม้!

บอกไว้ก่อนเลยนะ ถ้าเก็บข้าวเกาเหลียง²สองหมูนี้อยู่ไม่เสร็จ
เย็นนี้ก็อย่าคิดว่าจะได้กินข้าวเลย!” หลิวซือเห็นกู่หมิงช่วยกู่เยี่ย
หิ้วอาหารมาแต่ไกลก็พานโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ กระตืบเท้าเร่าๆ
ปากก็บ่นว่าจนน้ำลายกระเด็นไปทั่ว

“เมียเจ้าเจ็ด ข้าเห็นเจ้าก็ไม่ได้เหนื่อยอะไร แถมยังมีแรง
เต้นเร่าๆ เป็นสาวนี่ดีจังนะ ข้านี้ชอบสังขารกรำงานมาครึ่งวัน
แม้แต่แรงจะพูดยังไม่ค่อยมีเลย” ผู้ที่พูดประโยคนี้คือยาสามของ
สกุลกู่ เรื่องที่หลิวซือทำไม่ดีกับลูกๆ ของอดีตภรรยา กู่เจี๋ย
นางเห็นจนสุดจะทนแล้ว

สามีของยาสามเป็นน้องชายแท้ๆ ของประมุขสกุล
ตอนยังสาวๆ เรื่องตีฝีปากนั้นไม่เคยยอมลงให้ใคร เรื่อง
ทะเลาะเบาะแว้ง หากคนในหมู่บ้านเป็นคู่ปรับได้ยากมาก ครั้น
แก่ตัวนิสัยจึงได้อ่อนโยนลงบ้าง

หลิวซือไม่ยากล่วงเกินญาติสายของประมุขสกุล พอ
ได้ยินดังนั้นจึงเงยปาก แต่ในใจยังบ่นอุบ... พูดออกมาได้ว่าไม่

² เกาเหลียง เป็นข้าวฟ่างชนิดหนึ่ง เมล็ดสีแดง

มีแรงจะพูด ที่พูดออกมานี้ก็ใช้น้อยเสียเมื่อไร

หลิวซือพุ่งไปแย่งตะกร้าอาหารมา สายตาเหมือนสุนัขป่า หิวโซจ้องเหยื่อตรงหน้า นางมองดูหมูรมควันในอาหารและน้ำมันอยู่หลายรอบ แล้วหยิบเอาแป้งปิ้งออกมากะประมาณบนมือดูทีละแผ่นๆ จากนั้นก็หันกลับมาจ้องกู่เยี่ยด้วยสายตาดูๆ พร้อมแผดเสียงวางอำนาจใส่ “นางหนู เจ้าแอบขโมยกินของในบ้านไปหรือไม่”

“ข้าขโมยกินหรือไม่ ถึงคนอื่นไม่รู้ แต่ท่านจะไม่รู้ได้หรือ” หากเป็นเจ้าของร่างคนเดิม ถูกสายตาดุร้ายของหลิวซือจ้องเขม็งมาเช่นนี้คงตกใจกลัวลนลานไปแล้ว แต่กู่เยี่ยกลับทำเหมือนมองไม่เห็น ทั้งยังย้อนถามด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ ไม่ร้อนรนไม่อีกอัก

หลิวซือถูกย้อนจนสะอึก อารมณ์พลุ่งขึ้นไปถึงหัว กำลังคิดจะอำปากดำ กลับถูกลูกชายของตัวเองขัดขึ้นเสิก่อน “หิวจะตายแล้ว! ทำไมมาส่งข้าข้าเช่นนี้ เจ้าแอบอุ้งงานอยู่ที่บ้านหรือ”

ตัวจ้วงพูดพลาบยิบแ่งปึงในตะกร้ามาแผ่นหนึ่ง ขณะกำลังจะใช้มือยิบหมุรมคว้นขึ้นมา ก็ถูกหลิวซื่อตีหลังมือ “ไม่มีระเบียบเลย ท่านพ่อพวกเจ้ายังไม่มา เนื้อพวกนี้ใครก็ห้ามแตะต้อง! พ่อจ๊ะ! กินข้าวเถอะ พักสักหน่อยแล้วค่อยไปทำต่อ...”

กู่เยี่ยยกขามโจ๊กให้ทุกคนคนละขาม หลิวซื่อเริ่มแบ่งแบ่งปึง โดยแบ่งให้กู่หมิงและน้องสาวเพียงแคหนึ่งในสามของแผ่นเท่านั้น หลังจากนางแบ่งหมุรมคว้นให้ตัวจ้วงเสี้ยวจ้วงคนละชิ้นแล้ว ที่เหลือล้วนให้กู่เสี่ยวทั้งหมด ไม่เก็บไว้เพื่อตัวเองเลย ดังนั้นกู่หมิงกับกู่เยี่ยจึงไม่ต้องคิดว่าจะได้

ผัดผักที่เติมเครื่องเทศและเครื่องปรุงลงไป รสชาติย่อมดีกว่าเดิมมาก ตัวจ้วงกับเสี้ยวจ้วงยืนตะเกียบมาคืบไม่หยุดราวกับผิอดอยากหิวโหย กู่หมิงเองก็ขยับตะเกียบคืบอาหารว่องไวกว่าปกติเช่นกัน เพียงแต่ไม่ได้คืบให้ตัวเองเท่านั้น แต่ยังคืบให้น้องสาวอยู่ตลอดด้วย

กู่เยี่ยเพิ่งกินน้ำแกงแบ่งก้อนมาขามหนึ่ง แบ่งปึงในมือกินไปเพียงสองคำก็ยัดใส่มือพี่ชาย “พี่ชาย กระเพาะข้ายังไม่

ควรกินอะไรหนัก ๆ ไม่อย่างนั้นจะปวดท้องอีก ท่านช่วยข้ากิน
แป้งปิ้งนี่ทีเถอะนะ”

กู่หมิงไม่ได้ผลักออก อาศัยจังหวะที่หลิวซือไม่ทันสังเกต
กระซิบข้างหูของสาวเบา ๆ ว่า “เย็นนี้ข้าจะไปขอยืมผักกาดขาว
จากอาสะไ้เก่ามาต้มโจ๊กให้เจ้าดื่ม”

“ไม่ต้องหรอก เสบียงอาหารของอาสะไ้เก่าก็ไม่ได้มี
มากมายเหลือเฟือ รับประทานเขาบ่อย ๆ ไม่ดีเลย” กู่เยี่ยลังเล
เล็กน้อย อย่างไรก็ตามเสียก็เป็นเพียงสะไ้ในสกุล นางกลัวว่า
สายสัมพันธ์ที่มีอยู่เพียงน้อยนิดนี้ อาจค่อย ๆ หดลงเพราะการ
ไปหยิบยืมเสบียงมาครั้งแล้วครั้งเล่า

“น้องไม่ต้องกังวลไป ขอเพียงเจ้าหายดี สายสัมพันธ์
ยิ่งใหญ่กว่านี้ย่อมต้องมีวันเพิ่มพูนขึ้นแน่นอน” กู่หมิงตัดสินใจ
แล้วว่าเย็นนี้จะไปดูกับดักที่ตนเองขุดไว้สองสามจุด หวังว่าจะ
ดักเหยื่อได้ทั้งหมด

ตอนนี่เอง กู่เจียวกี้เอยขึ้น “เยี่ยเออร์ ร่างกายเจ้าอ่อนแอ
ทำงานหนักไม่ได้ ต่อไปเจ้าก็รับหน้าที่ทำอาหารก็แล้วกัน ส่วน

งานอื่นๆ... แม่ หลายวันนี้ลำบากเจ้าหน่อยนะ”

หลิวซื้อหน้าตั้งขึ้นทันที “เรื่องในบ้านนอกบ้านล้วนยกให้ข้าทั้งนั้น เหนื่อยจะเป็นจะตายยังไม่มีคนสำนึกบุญคุณ แถมยังถูกชี้หน้าหาว่าทรมาทรกรรมเด็กอีก ท่านว่าข้าทำไปเพื่ออะไรกัน”

หลังจากกินข้าวเสร็จ กุ้ยเย่ไม่ได้รีบกลับบ้านทันที นางตัดสินใจอยู่ช่วยพี่ชายเกี่ยวข้าวเกาเหลียงสองหมูนั้น เพราะหลิวซื้อบอกว่าถ้าเกี่ยวไม่เสร็จ พี่ชายก็จะไม่มีข้าวกินเย็นนี้ ต้องรู้ก่อนว่า ผู้ใหญ่หนึ่งคนก็เกี่ยวข้าวได้วันละประมาณสองหมู่เท่านั้นเหมือนกัน

กุ๋หมิงก้มลงเกี่ยวข้าวเกาเหลียง กุ้ยเย่ก็ช่วยเก็บรวงมามัดเป็นกำๆ สองคนร่วมแรงแข่งขัน งานจึงเดินเร็วขึ้นไม่น้อย กุ๋หมิงไม่วายห้วง กลัวว่าน้องสาวจะเหนื่อยเกินไป จึงคอยบอกให้น้องไปพักอยู่เป็นระยะ

บทที่ 4 กระต่ายป่าซูลมุน

“เร็วเข้า! ดักไว้เร็ว! จับมันให้ได้!” ในที่นาของบ้าน
อาแก้ข้างๆ มีเสียงซูลมุนร่วนวายดังมา กู้เยียมองไปอย่างสนใจ
ใคร่รู้ พบว่าอาแก้กำลังพาลูกชายสามคนล้อมจับกระต่ายป่า
สีเทาตัวหนึ่ง

กระต่ายป่าตัวนั้นถูกไล่ตามทันแล้ว ก่อนหน้านั้นมัน
มุดหนีลงดินไปทั่วราวกับเป็นแมลงวันไร้หัว¹ ทันใดนั้นมันก็ติด
ขาอย่างแรง ลอดหว่างขาของอาแก้ กระโดดพรวดมาหากู้เยีย
ซึ่งนั่งยองๆ มัดรวงข้าวเกาเหลียงอยู่

เวลาสิบห้าปีในช่วงกลียุค กู้เยียไม่ได้ยุ่งเฉยๆ ถึงแม้ว่า
ฝีมือของนางจะถูกเจ้าก้อนน้ำแข็งหัวเราะเยาะว่าเป็นกากเดนที่
มีพลังต่อสู้อะไรๆ กลางๆ แต่สำหรับที่นี่ หากเปรียบเทียบกับคน

¹ แมลงวันไร้หัว เป็นสำนวน อุปมาถึงคนที่ทำอะไรสะเปะสะปะ ไร้จุดหมายที่
ชัดเจน